

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 680/2016-50

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti [REDAKČNÝ PRŮVĚZ], zastúpených Advokátskou kanceláriou Ivan Syrový, s. r. o., Kadnárova 83, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ivan Syrový, PhD., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 171/96 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKČNÝ PRŮVĚZ] a [REDAKČNÝ PRŮVĚZ] na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 171/96 p o r u š e n é b o l i .

2. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Dunajská Streda povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Dunajská Streda povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Dunajská Streda je povinný uhradiť [REDACTED] a [REDACTED] trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 573,92 € (slovom päťstosedemdesiatri eur a deväťdesiatdva centov) na účet ich právnej zástupkyne Advokátskej kancelárie Ivan Syrový, s. r. o., Kadnárova 83, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 680/2016 z 11. októbra 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) a [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“, spolu ďalej aj „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 171/96.

2. Sťažovatelia okrem iného uviedli:

«K porušeniu práva sťažovateľov došlo postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/171/1996 (pôvodne - pred spojením vecí pod sp. zn. 9C/171/1996 a 8C/105/1996). Dovoľujeme si zdôrazniť, že dĺžka predmetného konania je neúnosná, nakoľko trvá už od septembra 1996 (9C/171/1996), resp. mája 1996 (8C/105/1996), t.j. necelých 19 rokov. ...

... konanie vedené Okresným súdom Dunajská Streda 9C/171/1996

Predmetné konanie vo vyššie uvedenej veci sa začalo podaním návrhu zo dňa 28.09.1996 (súdu doručený dňa 30.09.1996) ktorým sa navrhovatelia (sťažovatelia) domáhali vypratania nehnuteľnosti a zákazu užívania nehnuteľností proti odporkyni a súčasne žiadali zaplatenie (okrem nájomného) odškodnenia, a to na Okresnom súde Dunajská Streda, sp. zn. 9C/171/1996 (ďalej len „konajúci súd“ alebo „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“), pričom spis bol pridelený do súdneho oddelenia [REDACTED].

Sťažovatelia podali ohľadom predmetného konania sťažnosť pre prieťahy v konaní zo dňa 24.05.2003 (doručenú 02.06.2003) adresovanú predsedníčke Okresného súdu Dunajská Streda.

Predmetné konanie bolo uznesením konajúceho súdu zo dňa 26.05.2003 prerušené do právoplatného ukončenia konania vedeného na Okresnom súde v Dunajskej Strede č. k. 4C 204/96.

Následne podali sťažovatelia sťažnosť aj na Ústavný súd SR zo dňa 04.11.2005, o ktorej rozhodol Ústavný súd SR nálezom II. ÚS 78/06 zo dňa 24.05.2006 tak, že základného právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote sťažovateľov (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) porušené bolo a sťažovateľom priznal finančné zadošťačenie, každému v sume 30.000,- Sk. Z dôvodu, že v čase rozhodovania Ústavného súdu SR bolo konanie na okresnom súde prerušené, nevyhovel tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovatelia domáhali vyslovenia príkazu, aby okresný súd konal v predmetnej veci bez zbytočných prieťahov. ...

... konanie vedené Okresným súdom Dunajská Streda 8C/105/1996

Konanie 8C/105/1996 sa začalo podaním návrhu zo dňa 27.05.1996 na okresnom súde (súdu doručený dňa 27.05.1996) ktorým sa navrhovatelia (sťažovatelia) domáhali zaplatenia nájomného a úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu (o zaplatenie 8.025,- Sk s príslušenstvom) od odporkyne, pričom spis bol pridelený do súdneho oddelenia [REDACTED] (predtým [REDACTED]).

Úpravou podpredsedníčky súdu zo dňa 12.03.1997, ktorá bola poverená riadením civilného úseku, predmetná vec bola pridelená na ďalšie prejednávanie a rozhodovanie sudkyni [REDACTED].

Sťažovatelia podali ohľadom predmetného konania sťažnosť pre prieťahy v konaní zo dňa 23.05.2003 (doručenú 02.06.2003) adresovanú predsedníčke Okresného súdu Dunajská Streda. Predsedníčka okresného súdu vo vybavení sťažnosti na prieťahy v konaní v občianskoprávnej veci 8C 105/06, Spr. 1518/03 zo dňa 16.07.2003 konštatovala, že sťažnosť považuje za neopodstatnenú.

Predmetné konanie bolo uznesením konajúceho súdu zo dňa 03.06.2003 prerušené do právoplatného ukončenia konania vedeného na Okresnom súde v Dunajskej Strede č. k. 4C 204/96.

Následne podali sťažovatelia sťažnosť aj na Ústavný súd SR, o ktorej rozhodol Ústavný súd SR nálezom III. ÚS 317/06 zo dňa 04.09.2007 tak, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote sťažovateľov (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) porušené nebolo.

Sťažovatelia podali 12.08.2009 v predmetnej veci sťažnosť na Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý 24.07.2012 vyhlásil rozsudok v neprospech Slovenskej republiky. ESLP uviedol, že zistil porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Berúc do úvahy svoju konštantnú judikatúru v danej oblasti, skonštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru a sťažovateľom priznal spoločne 6.000,- € z titulu nemajetkovej ujmy a 2.000,- € ako náhradu nákladov a výdavkov.»

Ďalej sťažovatelia uviedli, že „Uznesením zo dňa 09.12.2008 rozhodol konajúci súd o pokračovaní v oboch vyššie uvedených konaniach a uznesením zo dňa 13.12.2010 boli

konania 9C/171/1996 a 8C/105/1996 spojené na spoločné konanie s tým, že vo veci bude naďalej súd konať pod sp. zn. 9C/171/1996“.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovatelia poukázali na obdobia úplnej nečinnosti okresného súdu, a keďže do podania sťažnosti nebolo napadnuté konanie okresného súdu právoplatne skončené, navrhujú, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prietáhov a aby im priznal finančné zadostučinenie každému v sume 10 000 € a úhradu trov konania.

3. Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti prípisom sp. zn. Spr 983/2016 (doručeným ústavnému súdu 6. februára 2017), v ktorom okrem iného uviedol, že predmetom konania boli pôvodne štyri nároky, a to vypratanie nehnuteľnosti, uloženie zákazu ich užívania, úhrada dlžného nájomného a náhrada škody. Postupne v priebehu konania bolo konanie o niektorých nárokoch zastavené a predmetom sporu zostala náhrada škody za užívanie nehnuteľnosti. Nečinnosť v konaní sa snažil ospravedlniť právnou a skutkovou zložitou veci včítane potreby znaleckého dokazovania, pričom zložitosť veci konštatoval aj ústavný súd vo svojom náleze týkajúcom sa tohto súdneho konania. Poukázal i na to, že v konaní bolo potrebné skúmať aj univerzálnu sukcesiu na strane pôvodnej žalovanej, ktorá zomrela 5. júna 2006, ale súdu bola táto skutočnosť oznámená až 11. februára 2009, a to zo strany sťažovateľov, ako aj na to, že sťažovatelia v konaní využívali svoje procesné práva, ktoré im právny poriadok priznáva, a podávali opakovane zmeny návrhu, čiastočné späťvzatia návrhu a opakovane bolo potrebné konať a rozhodovať o námietke zaujatosti vznesených žalobcami.

Tiež poukázal na to, že ústavný súd vo svojom náleze č. k. III. ÚS 317/06-24 zo 4. septembra 2007 týkajúcom sa konania sp. zn. 8 C 105/96, ktoré je spojené do konania sp. zn. 9 C 171/96, ustálil (strana 6 nálezu), že na doterajšej dĺžke konania (ide o obdobie do vydania toho nálezu) mali podiel aj sťažovatelia, a taktiež v náleze č. k. II. ÚS 78/06-48 z 24. mája 2006 bolo konštatované, že na dovtedajšiu dĺžku konania mali vplyv aj úkony,

resp. správanie sťažovateľov, že správanie sťažovateľov významnou mierou prispelo k predĺženiu konania.

K námietke sťažovateľov na dĺžku konania viac ako 19 rokov okresný súd poukázal na skutočnosť, že z toho minimálne 10 rokov existovala tolerovateľná prekážka postupu súdu spočívajúca v prerušenom konaní (keď sa stav priebežne sledoval) a tiež v tom, že bolo potrebné spis opätovne predkladať odvolaciemu súdu, kedy ho k dispozícii nemal, a to z dôvodu využitia právnych procesných prostriedkov sťažovateľov (odvolania, námietky zaujatosti). Okresný súd zdôraznil, že na uvedené poukázal ústavný súd aj vo svojom náleze (č. k. II. ÚS 704/2015-65 z 10. augusta 2016). Uvedené platí aj pre obdobie, keď bol spis predložený dovolaciemu súdu.

Čo sa týka obdobia od podania návrhu z 24. mája 2006 vo veci sp. zn. 9 C 171/1996, okresný súd uviedol, že toto obdobie už bolo predmetom ústavnej sťažnosti, ako to vyplýva aj zo samotného vyjadrenia sťažovateľov a tiež z nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/06 z 24. mája 2006, a preto uvedené obdobie už nemôže byť opätovne predmetom ústavnej sťažnosti rovnako ako vo veci sp. zn. 8 C 105/1996, ktorá bola spojená s vecou sp. zn. 9 C 171/1996, v ktorej nemôže byť už predmetom tejto ústavnej sťažnosti obdobie od podania návrhu do dňa vydania nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 317/06 zo 4. septembra 2007.

Poukázal aj na podrobnú chronológiu úkonov, z ktorej vyplýva, aké jednotlivé procesné úkony okresný súd vo veci za toto obdobie vykonal a aké procesné rozhodnutia vydal.

Pri posudzovaní nároku na nemajetkovú ujmu navrhol okresný súd s poukazom na rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 471/2012 prihliadnuť na niekoľkoročnú nadmernú zaťaženosť tunajšieho súdu a na to, že vo veci bol 5. mája 2016 vyhlásený rozsudok a vec už bola predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní a na to, že dĺžka konania bola ovplyvnená aj sťažovateľovým správaním a konaním a zložitými skutkovými okolnosťami.

4. K vyjadreniu okresného súdu k sťažnosti, ktorého súčasťou bola aj podrobná chronológia procesných úkonov doterajšieho priebehu napadnutého konania, sťažovatelia podaním doručeným ústavnému súdu 23. februára 2017 zaujali stanovisko, v ktorom okrem

iného uviedli, že „neefektívna činnosť súdu v kontexte neobvykle dlhého trvania napadnutého konania už nie je ospravedliteľná, pretože nie vždy sa vykonávali vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa účastníci konania, a teda aj sťažovatelia v predmetnej veci nachádzali, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (napr. I. ÚS 41/02)...“. Poukázali na to, že „do dnešného dňa nebolo v právnej veci 9C/171/1996 právoplatne rozhodnuté. Neakceptovateľné prieťahy v konaní trvajú aj napriek tomu a potom, ako vo veci rozhodol ÚS SR aj ESLP, preto je daný dôvod opakovane sa domáhať svojich práv na ÚS SR, nakoľko prieťahy v konaní trvajú aj po rozhodnutí daných inštitúcií“.

5. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

6. Ústavný súd z nálezu sp. zn. II. ÚS 704/2015 z 10. augusta 2015 zistil, že priebeh napadnutého konania vo vzťahu k jeho predmetu bol takýto:

Dňa 30. septembra 1996 podali sťažovatelia na okresnom súde proti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporkyňa“), žalobný návrh „na vypratanie nehnuteľností a zákaze užívania nehnuteľností“ (ktorý bol dodatočne zmenený „na zaplatenie nájomného a odškodnenia“). Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 9 C 171/96.

Dňa 2. októbra 1996 súd vyzval sťažovateľov, aby „opravili svoje podanie“.

Dňa 4. októbra 1996 sťažovatelia reagovali na výzvu okresného súdu, avšak svoj návrh podľa jeho výzvy neopravili.

Dňa 7. októbra 1996 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 22. október 1996.

Dňa 22. októbra 1996 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bol žalobný návrh späťvzatý s tým, že bude opätovne podaný „*po právoplatnom skončení veci č. k. 8C 135/95*“, a preto okresný súd uznesením sp. zn. 9 C 171/96 konanie zastavil.

Dňa 31. októbra 1996 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľov proti uvedenému uzneseniu.

Dňa 21. novembra 1996 sa odporkyňa písomne vyjadrila k podanému odvolaniu.

Dňa 8. januára 1997 bol spis predložený Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „*krajský súd*“), aby rozhodol o opravnom prostriedku sťažovateľov.

Dňa 20. januára 1997 krajský súd uznesením č. k. 5 Co 4/97-32 napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 31. januára 1997 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 3. marca 1997 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 13. marec 1997.

Dňa 12. marca 1997 sťažovatelia ospravedlnili svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní.

Dňa 13. marca 1997 bolo pojednávanie odročené na 10. apríl 1997.

Dňa 8. apríla 1997 sťažovatelia podali proti zákonnej sudkyňi námietku zaujatosti s tým, že dôvody svojich námietok konkretizujú dodatočne.

Dňa 10. apríla 1997 bolo pojednávanie vzhľadom na vznesenú námietku zaujatosti odročené na neurčito, pričom okresný súd uznesením č. k. 9 C 171/96-47 uložil sťažovateľom poriadkovú pokutu za „*hrubo urážlivé podanie voči sudkyňi*“.

Dňa 22. apríla 1997 sťažovatelia podali odvolanie proti uvedenému uzneseniu.

Dňa 30. apríla 1997 bolo súdu doručené odôvodnenie námietok zaujatosti, ktoré podali sťažovatelia.

Dňa 6. mája 1997 sa zákonná sudkyňa písomne vyjadrila k námietke zaujatosti.

Dňa 28. mája 1997 súd zaslal právnej zástupkyňi odporkyne odvolanie sťažovateľov proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty na vyjadrenie. Zásielka bola súdu opakovane vrátená bez doručenia s tým, že adresát je neznámy.

Dňa 7. júla 1997 súd znovu zaslal právnej zástupkyňi odporkyne odvolanie sťažovateľov proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty na vyjadrenie. Zásielku sa však nepodarilo doručiť.

Dňa 6. augusta 1997 súd vyzval odporkyňu, aby oznámila, či ju ešte právne zastupuje advokátka [REDAKOVANÉ].

Dňa 2. septembra 1997 sa okresný súd opäť pokúsil doručiť uvedenú výzvu právnej zástupkyňi odporkyne, pretože odporkyňa nereagovala na výzvu.

Dňa 8. októbra 1997 okresný súd znovu vyzval odporkyňu, aby oznámila, či ju ešte právne zastupuje advokátka [REDAKOVANÉ].

Dňa 13. novembra 1997 okresný súd opakovane vyzval odporkyňu, aby oznámila, či ju ešte právne zastupuje advokátka [REDAKOVANÉ].

Dňa 30. decembra 1997 po úradnom zistení novej adresy advokátky bolo právnej zástupkyňi odporkyne doručené odvolanie sťažovateľov na vyjadrenie.

Dňa 11. februára 1998 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o opravnom prostriedku a o námietke zaujatosti sťažovateľov.

Dňa 19. februára 1998 krajský súd uznesením č. k. 5 Nc 5/98-75 nevyhlásil zákonnú sudkyňu z prerokovania a rozhodovania danej veci, uznesením č. k. 5 Nc 5/98-77 zrušil napadnuté uznesenie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 31. marca 1998 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 1. apríla 1998 a 4. mája 1998 sa okresný súd opakovane pokúsil doručiť uvedené uznesenia právnej zástupkyňi odporkyne, ktorá však zásielky nepreberala.

Dňa 5. mája 1998 sťažovatelia podali dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 5 Nc 5/98-75 o nevyhlásení zákonnej sudkyne.

Dňa 11. júna 1998 súd vyzval sťažovateľov „na odstránenie hrubých chýb“ svojho dovolania.

Dňa 16. júna 1998 sťažovatelia prostredníctvom svojej splnomocnenej právnej zástupkyne reagovali na uvedenú výzvu súdu.

Dňa 22. júna 1998 okresný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľov, aby „opravila“ podané dovolanie.

Dňa 30. júna 1998 právna zástupkyňa sťažovateľov reagovala na uvedenú výzvu súdu.

Dňa 23. septembra 1998 okresný súd uznesením č. k. 9 C 171/96-95 uložil sťažovateľom poriadkovú pokutu za „hrubo urážlivé podanie voči sudkyňi“.

Dňa 24. novembra 1998 sťažovatelia podali odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 9 C 171/96-95 a zároveň požiadali o odpustenie poriadkovej pokuty.

Dňa 11. marca 1999 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľov.

Dňa 18. marca 1999 krajský súd uznesením č. k. 5 Co 155/99-114 napadnuté uznesenie okresného súdu o poriadkovej pokute potvrdil.

Dňa 14. apríla 1999 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 22. apríla 1999 sťažovatelia požiadali okresný súd o odpustenie poriadkovej pokuty.

Dňa 17. mája 1999 okresný súd sťažovateľom oznámil, že o ich žiadosti o odpustenie poriadkovej lehoty bude rozhodovať až po skončení konania.

Dňa 11. júna 1999 bol spis predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o dovolaní sťažovateľov.

Dňa 29. septembra 1999 najvyšší súd uznesením č. k. 3 Cdo 80/99-125 konanie o dovolaní sťažovateľov zastavil, pretože *„nebola naplnená podmienka funkčnej príslušnosti“*.

Dňa 26. novembra 1999 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 6. decembra 1999 bolo uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 80/99-125 doručované účastníkom konania.

Dňa 5. januára 2000 bolo uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 80/99-125 doručované sťažovateľovi, pretože skôr zásielku neprevzal.

Dňa 4. februára 2000 okresný súd vyzval navrhovateľov, aby oznámili, či trvajú na podanom návrhu.

Dňa 12. februára 2000 sťažovatelia oznámili súdu, že trvajú na podanom návrhu.

Dňa 2. marca 2000 bola upravená kancelária okresného súdu na pripojenie spisu sp. zn. 4 C 204/96 a od uvedeného dátumu bol spis pravidelne uložený na lehotu na účely sledovania stavu konania sp. zn. 4 C 204/96. Účastníci konania *„boli vedomí prekážky postupu konania, ktorá spočívala v súbežne prebiehajúcim konaní vedenom pod sp. zn. 4C/204/1996 od výsledku ktorého záviselo rozhodovanie sporu vedeného pod sp. zn. 9C/171/1996“*. Záznamy o sledovaní stavu uvedeného konania sú z 31. mája 2000, 20. júla

2000, 30. októbra 2000, 31. januára 2001, 4. júla 2001, 5. novembra 2001, 1. februára 2002 a 3. júna 2002.

Dňa 6. júna 2002 sťažovatelia svoj žalobný návrh čiastočne vzali späť (v časti petitu na vypratanie pozemkov).

Dňa 22. júna 2002 okresný súd doručil upravený návrh sťažovateľov odporkyňi na vyjadrenie.

Dňa 9. septembra 2002 odporkyňa reagovala na upravený návrh.

Dňa 12. septembra 2002 okresný súd doručil upravený návrh aj právnej zástupkyňi odporkyne na vyjadrenie.

Dňa 4. októbra 2002 právna zástupkyňa odporkyne reagovala na upravený návrh.

Dňa 9. októbra 2002 bol spis uložený „na lehotu“ na účely vyžiadania spisu sp. zn. 4 C 204/96.

Dňa 4. marca 2003 sa zisťoval stav konania vedeného pod sp. zn. 4 C 204/96.

Dňa 26. mája 2003 okresný súd uznesením č. k. 9 C 171/96-160 prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 204/96.

Dňa 13. januára 2004 sťažovatelia podali súdu návrh na vylúčenie zákonnej sudkyne z prerokovávaní a rozhodovania vecí.

Dňa 20. februára 2004 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o návrhu sťažovateľov na vylúčenie sudkyne.

Dňa 5. mája 2004 bol spis vrátený okresnému súdu ako predčasne predložený, pretože podanie sťažovateľa je neúplné.

Dňa 7. mája 2004 súd vyzval sťažovateľov „na odstránenie väd“ svojho podania.

Dňa 16. júna 2004 okresný súd urgoval sťažovateľov, aby odstránili nedostatky svojho podania.

Dňa 13. augusta 2004 okresný súd urgoval sťažovateľov, aby odstránili nedostatky svojho podania pod následkom uloženia poriadkovej pokuty.

Dňa 27. septembra 2004 bol úpravou daný pokyn kancelárii okresného súdu na zistenie stavu konania a pripojenie spisu sp. zn. 4 C 204/96 a od uvedeného dátumu bol spis pravidelne uložený na lehotu na účely sledovania stavu konania sp. zn. 4 C 204/96. Záznamy o sledovaní stavu uvedeného konania sú zo 4. januára 2005, 29. februára 2005,

30. marca 2005, 29. apríla 2005, 1. júna 2005, 4. júla 2005, 1. augusta 2005, 5. septembra 2005, 8. novembra 2005 a 11. januára 2006.

Dňa 25. septembra 2006 zákonná sudkyňa vo svojom prípise navrhla, „*aby... bola vylúčená z prejednávania a rozhodovania tejto veci*“.

Dňa 3. októbra 2006 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o námietke predpojatosti.

Dňa 12. októbra 2006 krajský súd uznesením č. k. 9 NcC 21/06-202 nevyhlásil zákonnú sudkyňu z prerokovávaní a rozhodovaní danej veci.

Dňa 16. novembra 2006 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 4. decembra 2008 bola do spisu založená kópia rozsudku krajského súdu sp. zn. 24 Co 50/08 z 8. októbra 2008 (s vyznačením právoplatnosti), ktorým bol zmenený rozsudok okresného súdu sp. zn. 4 C 204/96 z 12. decembra 2007.

Dňa 9. decembra 2008 okresný súd uznesením č. k. 9 C 171/96-225 rozhodol, že „*pokračuje v konaní, ktoré je vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 9C/171/1996*“. V rovnaký deň súd uznesením č. k. 9 C 171/96-226 konanie „*čiastočne zastavil*“, uznesením č. k. 9 C 171/96-227 pripustil zmenu petitu návrhu a uznesením č. k. 9 C 171/96-228 vyzval sťažovateľa a jeho právneho zástupcu, aby v určenej lehote „*doplnil a opravil svoje podanie*“. Uvedené uznesenia nadobudli právoplatnosť 3. februára 2009.

Dňa 9. decembra 2008 okresný súd tiež vyzval právnu zástupkyňu odporkyne na predloženie dôkazov, bol urobený dopyt na [REDAKOVANÉ] a na [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na zistenie výšky obvyklého nájmu za určité obdobie a na konkrétnu nehnuteľnosť.

Dňa 26. januára 2009 [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] reagovali na výzvu súdu.

Dňa 5. februára 2009 právny zástupca sťažovateľov reagoval na ostatnú výzvu okresného súdu a založil do spisu potvrdenie realitnej kancelárie [REDAKOVANÉ] na preukázanie obvyklého nájomného v rozhodnom období.

Dňa 11. februára 2009 sťažovatelia navrhli spojiť veci vedené na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 105/1996 s predmetným konaním. Zároveň súdu oznámili, že odporkyňa 5. júna 2006 zomrela.

Dňa 18. februára 2009 okresný súd uznesením č. k. 9 C 171/96-264 uložil sťažovateľom povinnosť uhradiť súdne poplatky za rozšírený návrh, ďalej súd požiadal o pripojenie dedičského spisu zn. 13 D 417/2006 po neb. odporkyňi. Následne boli relevantné písomnosti doručené dedičom odporkyne.

Dňa 23. februára 2009 okresný súd uznesením č. k. 9 C 171/96-265 voči odporcovi v 1. rade [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporca 1“) a v 2. rade [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporkyňa 2“) pripustil zmenu petitu návrhu.

Dňa 5. marca 2009 odporkyňa 2 odpovedala na výzvu súdu, že sa k veci nevie vyjadriť, keďže od roku 1988 býva v Českej republike.

Dňa 6. marca 2009 sťažovatelia podali odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 9 C 171/96-264 a oznámili, že „*dom bol odporcami vypratany*“.

Dňa 9. marca 2009 navrhovatelia vyčíslili výšku uplatneného nájomného a bezdôvodného obohatenia.

Dňa 10. marca 2009 bolo stanovisko odporkyne 2 doručené ostatným účastníkom konania, zároveň bol odporca 1 vyzvaný, aby sa vyjadril k obsahu žalobného návrhu.

Dňa 12. marca 2009 súd zaslal písomné vyčíslenie výšky nájomného a bezdôvodného obohatenia odporcom na zaujatie stanoviska.

Dňa 24. marca 2009 súd zaslal odvolanie sťažovateľov odporcom na vyjadrenie.

Dňa 25. marca 2009 odporkyňa 2 požiadala okresný súd o bezplatnú právnu pomoc.

Dňa 7. apríla 2009 súd vyzval odporkyňu 2, aby zdokladovala svoje majetkové a zárobné pomery.

Dňa 22. apríla 2009 odporkyňa 2 zdokladovala svoje majetkové a zárobné pomery.

Dňa 7. mája 2009 okresný súd uznesením č. k. 9 C 171/96-308 ustanovil odporkyňu 2 právnu zástupkyňu.

Dňa 12. mája 2009 okresný súd uznesením č. k. 9 C 171/96-312 oslobodil odporkyňu 2 od povinnosti platiť súdne poplatky.

Dňa 2. júna 2009 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o opravnom prostriedku sťažovateľa.

Dňa 25. júna 2009 ustanovená právna zástupkyňa odporkyne 2 podala odvolanie proti uznesením č. k. 9 C 171/96-308. Namietala, že zo zdravotných dôvodov nie je schopná poskytnúť právnu pomoc odporkyňi 2.

Dňa 26. augusta 2009 krajský súd uznesením č. k. 23 Co 230/09-319 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil.

Dňa 21. septembra 2009 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 2. septembra 2009 okresný súd uznesením č. k. 9 C 171/96-332 zrušil svoje skoršie uznesenie č. k. 9 C 171/96-308 a ustanovil odporkyni 2 nového právneho zástupcu.

Dňa 7. decembra 2009 sa právny zástupca odporkyne 2 písomne vyjadril k žalobnému návrhu.

Dňa 9. decembra 2009 súd zaslal vyjadrenie právneho zástupcu odporkyne 2 sťažovateľom.

Dňa 3. februára 2010 súd požiadal kanceláriu o predloženie všetkých spisov, ktoré sa týkajú účastníkov konania na účely ich možného spojenia. Vzhľadom na to, že jeden súvisiaci spis sp. zn. 8 C 105/1996 sa nachádzal na odvolacom súde, k realizácii tejto žiadosti došlo 18. marca 2010.

Dňa 6. mája 2010 okresný súd uznesením č. k. 9 C 171/96-349 prerušil konanie až do právoplatného skončenia odvolacieho konania vo veci o zaplatenie súdneho poplatku za rozšírený návrh.

Dňa 28. mája 2010 sťažovatelia podali odvolanie proti uvedenému rozhodnutiu.

Dňa 4. júna 2010 okresný súd zaslal odvolanie sťažovateľov odporcom na vyjadrenie.

Dňa 14. júna 2010 bolo súdu doručené vyjadrenie odporkyne 2 k odvolaniu sťažovateľov.

Dňa 14. júla 2010 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o ostatnom odvolaní sťažovateľov.

Dňa 26. októbra 2010 krajský súd uznesením č. k. 23 Co 230/09-319 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil.

Dňa 4. novembra 2010 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 13. decembra 2010 okresný súd uznesením č. k. 9 C 171/96-381 spojil na spoločné konanie veci vedené na okresnom súde pod sp. zn. 9 C 171/96 a sp. zn. 8 C 105/1996 s tým, že vo veci naďalej bude konať pod sp. zn. 9 C 171/96. Následne došlo k doručovaniu tohto uznesenia účastníkom konania, ktorým sa ako odporca 3 stala aj

Slovenská republika, zastúpená Slovenským pozemkovým fondom (ďalej len „odporca 3“ alebo „Slovenský pozemkový fond“).

Dňa 3. februára 2011 bol pripojený spis sp. zn. 8 C 105/1996.

Dňa 15. marca 2011 sa právny zástupca odporkyne 2 vyjadril k žalobným návrhom po spojení vecí, vyjadrenie bolo doručené účastníkom konania.

Dňa 29. apríla 2011 bol spis zaslaný na žiadosť zástupkyne Slovenskej republiky pred Európskym súdom pre ľudské práva Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerstvo spravodlivosti“).

Dňa 1. júla 2011 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 20. júla 2011 okresný súd vyzval sťažovateľov „na vyšpecifikovanie úplného petitu návrhu“.

Dňa 16. augusta 2011 sťažovatelia doručili okresnému súdu „vyšpecifikáciu úplného petitu návrhu“, ako aj vyjadrenie k písomnému stanovisku odporkyne 2.

Dňa 24. augusta 2011 okresný súd „vyšpecifikáciu úplného petitu návrhu“ sťažovateľov zaslal na vyjadrenie ostatným účastníkom konania.

Dňa 27. septembra 2011 sa odporkyňa 2 vyjadrila k vyšpecifikovaniu úplného petitu.

Dňa 27. decembra 2011 odporca prostredníctvom mailu požiadal súd o predĺženie lehoty na vyjadrenie k zaslaným podaniam do 13. januára 2012.

Dňa 5. januára 2012 Obvodné oddelenie Policajného zboru Bratislava Petržalka - juh oznámilo okresnému súdu, že zásielku sa odporcovi nepodarilo doručiť.

Dňa 27. februára 2012 okresný súd uznesením č. k. 9 C 171/96-437 vyzval sťažovateľov, aby do 15 dní od doručenia tohto uznesenia „doplnili svoje neurčité, nejasné a nezrozumiteľné podanie zo dňa 16.08.2011“.

Dňa 5. apríla 2012 sťažovatelia doručili súdu spresnenie svojho návrhu, ktoré bolo zaslané ostatným účastníkom konania.

Dňa 15. mája 2012 okresný súd vyzval sťažovateľov, aby doplnili aj svoj už spresnený návrh (napr. o svoje podpisy).

Dňa 12. júna 2012 sťažovatelia doručili okresnému súdu doplnenie špecifikácie úplného petitu návrhu, čiastočné späťvzatie návrhu a vylúčenie návrhu na samostatné konanie.

Dňa 6. júla 2012 okresný súd uznesením č. k. 9 C 171/96-456 „*konanie čo do sumy 1.654,88 EUR a v časti úrokov z omeškania...*“ zastavil. V rovnaký deň okresný súd uznesením č. k. 9 C 171/96-459 pripustil zmenu petitu návrhu. Následne boli uvedené uznesenia doručované účastníkom konania.

Dňa 28. novembra 2012 okresný súd uznesením č. k. 9 C 171/96-456 nariadil vo veci dokazovanie znalcom z odboru stavebníctva, odvetvia odhadu hodnoty nehnuteľností. Znalecký posudok mala vypracovať [REDAKOVANÉ].

Dňa 27. februára 2012 navrhovatelia podali odvolanie proti uzneseniu o nariadení znaleckého dokazovania a taktiež požiadali súd o oslobodenie od povinnosti platiť súdny poplatok.

Dňa 5. marca 2013 súd vyzval sťažovateľov, aby zdokladovali svoje majetkové, zárobkové a sociálne pomery. V rovnaký deň vyzval aj Geodetický a kartografický ústav, aby oznámil, či eviduje nehnuteľnosti vo vlastníctve sťažovateľov.

Dňa 20. marca 2013 Geodetický a kartografický ústav reagoval na výzvu súdu.

Dňa 8. apríla 2013 sťažovatelia predložili okresnému súdu „*vyžiadané dokumenty na oslobodenie od súdnych poplatkov*“.

Dňa 15. apríla 2013 sa právny zástupca odporkyne 2 vyjadril k nariadeniu znaleckého dokazovania.

Dňa 16. apríla 2013 okresný súd mailom sťažovateľov požiadala, aby svoje písomnosti (s ktorými dokladujú majetkové, sociálne a zárobkové pomery) predložené v cudzom jazyku zaslali v slovenskom jazyku.

Dňa 17. apríla 2013 sťažovatelia reagovali na uvedenú výzvu súdu a svoje písomnosti zaslali aj v slovenskom jazyku.

Dňa 12. júna 2013 okresný súd uznesením č. k. 9 C 171/96-550 nepriznal sťažovateľom oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Dňa 30. augusta 2013 sťažovatelia podali odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 9 C 171/96-550.

Dňa 24. septembra 2013 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaniach sťažovateľov.

Dňa 28. novembra 2013 krajský súd uznesením č. k. 9 Co 323/2013-582 odvolanie sťažovateľov proti uzneseniu o nariadení znaleckého dokazovania odmietol a uznesením

č. k. 9 Co 323/2013-585 odvolanie sťažovateľov proti uzneseniu o nepriznaní oslobodenia od platenia súdnych poplatkov potvrdil.

Dňa 23. decembra 2013 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 9. januára 2014 boli uvedené uznesenia krajského súdu doručované účastníkom konania.

Dňa 24. marca 2014 bol spis doručený ustanovenej znalkyni na vypracovanie znaleckého posudku.

Dňa 2. mája 2014 znalkyňa požiadala súd o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku zo zdravotných dôvodov.

Dňa 9. mája 2014 okresný súd sa informoval u znalkyni na predpokladaný termín vypracovania znaleckého posudku.

Dňa 10. júna 2014 bol vyhotovený úradný záznam z telefonického rozhovoru so znalkyňou, ktorá prisľúbila, že do konca roku 2014 predloží vypracovaný znalecký posudok.

Dňa 5. septembra 2014 okresný súd urgoval znalkyňu s vypracovaním znaleckého posudku.

Dňa 9. septembra 2014 ustanovená znalkyňa písomne odmietla vykonanie znaleckého posudku.

Dňa 24. septembra 2014 okresný súd uznesením č. k. 9 C 171/96-607 zrušil svoje uznesenie o ustanovení znalca „*v časti určenia osoby znalca: [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]*“ a za znalca ustanovil „*znalkyňu z odboru ekonómia a manažment, odvetvie účtovníctvo: [REDAKOVANÉ]*“. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14. októbra 2014.

Dňa 12. novembra 2014 bol spis zaslaný znalkyni [REDAKOVANÉ], ktorá mala vyhotoviť znalecký posudok do 60 dní od doručenia spisového materiálu.

Dňa 2. januára 2015 znalkyňa [REDAKOVANÉ] požiadala súd o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku, pričom si určila dátum predloženia posudku k 31. máju 2015.

Dňa 12. januára 2015 okresný súd vyzval účastníkov konania, aby sa vyjadrili, či súhlasia s predĺžením lehoty na vypracovanie znaleckého posudku.

Dňa 23. januára 2015 právny zástupca odporkyne 2 oznámil súdu, že „*nie je v našej kompetencii posudzovať predmetnú žiadosť*“, a právny zástupca sťažovateľov 29. januára 2015 oznámil, že súhlasia „*s predĺžením lehoty pre znalca*“.

Dňa 10. marca 2015 predsedníčka okresného súdu vyzvala znalkyňu [REDAKOVANÉ] na urýchlené vyhotovenie znaleckého posudku.

Dňa 26. marca 2015 znalkyňa [REDAKOVANÉ] doručila okresnému súdu vyjadrenie k vypracovaniu znaleckého posudku o jeho odmietnutí z dôvodu, že znalecký posudok má vyhotoviť znalec z odboru stavebníctva.

Dňa 2. apríla 2015 znalkyňa [REDAKOVANÉ] vrátila súdu spis.

Dňa 8. apríla 2015 okresný súd požiadal ministerstvo spravodlivosti o usmernenie: „*znalec ktorého odboru je kompetentný vyhotoviť v predmetnej veci znalecký posudok.*“

Dňa 6. mája 2015 okresný súd dopytoval viacerých znalcov z odboru stavebníctva, ktorých oboznámil s predmetom znaleckého dokazovania a pýtal sa ich, či súhlasia s tým, aby ich súd ustanovil za znalca v danej veci a v akom časovom horizonte sú schopní vypracovať predmetný znalecký posudok.

Dňa 11. mája 2015 bolo okresnému súdu doručené stanovisko ministerstva spravodlivosti k danej problematike.

Dňa 13. mája 2015 znalkyňa [REDAKOVANÉ] oznámila súdu, že predmetný znalecký posudok je schopná vyhotoviť v lehote 15 dní.

Dňa 1. júna 2015 okresný súd uznesením č. k. 9 C 171/96-690 zrušil svoje uznesenie, ktorým za znalkyňu ustanovil [REDAKOVANÉ], a za znalkyňu ustanovil [REDAKOVANÉ], ktorá bola povinná vyhotoviť znalecký posudok do 40 dní od doručenia spisového materiálu. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 16. júna 2015.

Dňa 15. júla 2015 znalkyňa [REDAKOVANÉ] prevzala spisový materiál.

Dňa 26. augusta 2015 znalkyňa [REDAKOVANÉ] oznámila okresnému súdu, že 11. septembra 2015 mala realizovať miestnu obhliadku, ktorá však bola neúspešná, pretože sťažovatelia neprevzali oznámenie o konaní miestnej obhliadky.

Dňa 8. októbra 2015 znalkyňa oznámila druhý termín miestnej obhliadky, ktorá sa mala konať 17. októbra 2015.

Dňa 24. novembra 2015 na dopyt súdu znalkyňa [REDAKOVANÉ] uviedla, že bola dočasne práceneschopná, a z toho dôvodu došlo k časovému sklzu v súvislosti

s predložením vypracovaného znaleckého posudku, o čom predložila aj lekársku správu a žiadala o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku.

Dňa 26. januára 2016 sa súd znovu dopytoval v súvislosti s vyhotovením znaleckého posudku. Znalčka uviedla, že znalecký posudok môže predložiť až po dodaní údajov z [REDAKOVANÉ], ktoré potrebuje zapracovať.

Dňa 8. februára 2016 sa súd opätovne dopytoval v súvislosti s predložením znaleckého posudku, znalčka uviedla, že ho predloží začiatkom ďalšieho týždňa.

Dňa 19. februára 2016 znalčka [REDAKOVANÉ] doručila okresnému súdu vypracovaný znalecký posudok č. 002/2016.

Dňa 23. februára 2016 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 14. apríl 2016, pričom spolu s pozvánkou na pojednávanie bola účastníkom konania adresovaná výzva na vyjadrenie k znaleckému posudku.

Dňa 29. februára 2016 okresný súd vyzval sťažovateľov, aby predložili „*vyšpecifikovaný petit návrhu, čo do výšky požadovanej sumy, čo do úrokov z omeškania za jednotlivé obdobia so zameraním sa na vyhotovený znalecký posudok*“.

Dňa 17. marca 2016 sa odporkyňa 2 vyjadrila k znaleckému posudku.

Dňa 11. apríla 2016 sťažovateľ reagoval na ostatnú výzvu okresného súdu.

Dňa 14. apríla 2016 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 5. máj 2016. V uvedený deň okresný súd uznesením č. k. 9 C 171/96-909 zastavil konanie proti odporcovi 3, uznesením č. k. 9 C 171/96-911 konanie proti odporcom 1 a 2 čiastočne zastavil a uznesením č. k. 9 C 171/96-913 „*návrh vo zvyšku voči odporcom v 1. a 2. rade*“ zastavil s tým, že o trovách konania rozhodne neskôr.

Dňa 20. apríla 2016 odporkyňa 2 zaslala okresnému súdu svoje vyjadrenie.

Dňa 27. apríla 2016 sťažovatelia doručili okresnému súdu svoj záverečný návrh.

Dňa 28. apríla 2016 odporkyňa 2 požiadala súd o vrátenie súdneho poplatku s príslušenstvom.

Dňa 2. mája 2016 sťažovateľ zaujal písomné stanovisko k ostatnému vyjadreniu odporkyne 2.

Dňa 3. mája 2016 sťažovateľ podal návrh na vrátenie súdneho poplatku. V rovnaký deň sa odporca 1 vyjadril k žalobnému návrhu.

Dňa 5. mája 2016 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok č. k. 9 C 171/96-974.

7. Z chronológie procesných úkonov pripojenej k vyjadreniu okresného súdu k sťažnosti z 29. decembra 2016 vyplýva, že ďalší priebeh napadnutého konania bol takýto:

- 25. mája 2016 bol spis zapožičaný ústavnému súdu,
- 6. júna 2016 sťažovatelia podali odvolanie a požiadali o zvukový záznam,
- 8. júna 2016 úprava na doručenie odvolaní s výzvou na vyjadrenie sa k nim spolu s výzvou na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie, doručiť zvukový záznam, vyčkať na vrátenie spisu z ústavného súdu, výzva na Slovenský pozemkový fond, úprava realizovaná 27. júna 2016 a spis na lehotu do 11. júla 2016,
- 15. júla 2016 doručené vyjadrenie odporcov k odvolaniu,
- 28. júla 2016 úprava na doručenie vyjadrenia k odvolaniu sťažovateľom,
- 19. septembra 2016 vyhotovená predkladacia správa a predloženie spisu odvolaciemu súdu,
- spis predložený krajskému súdu.

III.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Sťažovatelia sa sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“.

10. Sťažovatelia zároveň namietali aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...“.

11. „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

12. Pokiaľ ústavný súd v ďalšom texte poukazuje na Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“), ide o znenie platné do 1. júla 2016.

13. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

14. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

15. Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

16. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria považuje ústavný súd aj povahu prejednávanej veci. Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

17. Predmetom konania, v ktorom s'ťažovatelia namietajú zbytočné priet'ahy, sú nimi uplatnené nároky na vypratanie nehnuteľností, na uloženie zákazu ich užívania (podaním žaloby v tejto časti z 5. júna 2002), na vyplatenie neuhradeného nájomného za ich užívanie, ako aj nárok na náhradu škody.

18. Ústavný súd nesúhlasí s tvrdením okresného súdu, že ide o právne zložitú vec, a konštatuje, že v danom prípade ide o bežnú súčasť sporovej agendy na všeobecných súdoch, pričom podklad pre rozhodnutie tvorí súdnou praxou ustálená a používaná právna úprava. Výklad a používanie tejto právnej úpravy sú stabilizované a na tento spor sa vzťahuje dostatok judikatúry všeobecných súdov. Vzhľadom na uvedené je možné danú vec považovať po právnej stránke za štandardnú, teda nie za právne zložitú. Naopak, po skutkovej stránke je podľa názoru ústavného súdu predmetné konanie potrebné vyhodnotiť ako zložitú, na posúdenie ktorého bolo nevyhnutné mať k dispozícii špecifické odborné posudky o danej záležitosti, čo nebolo možné bez nariadenia zložitého znaleckého dokazovania. O skutkovej zložitosti svedčí aj to, že s'ťažovatelia v priebehu konania opakovane upresňovali, menili a doplňovali svoj žalobný návrh, čo malo nepochybne vplyv na rozsah a potrebu dokazovania v danej veci.

19. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania s'ťažovateľov v preskúmvanej veci, ústavný súd konštatuje, že na doterajšiu dĺžku konania mali podstatný vplyv aj úkony, resp. správanie s'ťažovateľov.

20. Sťažovateľ na prvom pojednávaní uskutočnenom 22. októbra 1996 vzal žalobný návrh späť, a to aj za sťažovateľku, tvrdiac, že je splnomocnený ju zastupovať. Preto okresný súd konanie zastavil a sťažovateľom vrátil súdny poplatok. Dňa 30. októbra 1996 sa sťažovateľ odvolal proti rozhodnutiu o zastavení konania z dôvodu, že neprítomnú sťažovateľku na pojednávaní nezastupoval, a preto nemohlo dôjsť k prejavu jej vôle vziať návrh späť. Krajský súd uznesením z 20. januára 1997 uznesenie o zastavení konania zrušil a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

21. Sťažovateľka sa nezúčastnila na začiatku konania na žiadnom z troch uskutočnených pojednávaní, pričom sťažovateľ sa zúčastnil iba na jednom; svoju neúčasť na pojednávaní nariadenom na 13. marec 1997 ospravedlnili a na pojednávanie nariadené na 10. apríl 1997 sa bez ospravedlnenia nedostavili (predpokladajúc, že z dôvodu vznesenej námietky zaujatosti proti konajúcej sudkyňi sa pojednávanie nekoná, pozn.).

22. K predĺženiu posudzovaného konania prispelo aj to, že sťažovatelia podali námietku zaujatosti proti všetkým sudcom okresného súdu, ktorej krajský súd v zásade nevyhovел, keď z prejednávania a rozhodovania vo veci vylúčil iba jedného sudcu okresného súdu.

23. Aj ďalšia námietka sťažovateľov zo 4. apríla 1997 o zaujatosti konajúcej sudkyne bola neúspešná, keďže krajský súd rozhodol, že nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci. Sťažovatelia proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podali dovolanie. Dovolacie konanie však bolo pre nedostatok funkčnej príslušnosti najvyššieho súdu 29. septembra 1999 zastavené.

24. Ako už bolo uvedené, ústavný súd poznamenáva, že sťažovatelia v doterajšom priebehu opakovane menili, upresňovali a dopĺňali svoj žalobný návrh, čo nepochybne malo vplyv na predĺženie doterajšieho priebehu konania.

25. Hodnotiac komplexne doterajší priebeh napadnutého konania ústavný súd uzavrel, že správanie sťažovateľov významnou mierou prispelo k predĺženiu konania v danej veci, čo bolo zohľadnené pri ustálení sumy priznaného finančného zadosťučinenia.

26. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a v zhode s hodnotením vysloveným v náleze ústavného súdu pod sp. zn. II. ÚS 704/2015 z 10. augusta 2016 predovšetkým konštatuje, že viac ako dvadsaťročné celkové trvanie napadnutého konania je už samo osebe neprimerané, aj keď sa predmetný spis približne poldruha roka nachádzal na krajskom súde, pol roka na najvyššom súde a tri mesiace na ministerstve spravodlivosti, toto obdobie nemožno pričítať na vrub okresnému súdu. Okrem uvedeného účastníci konania si „*boli vedomí prekážky postupu konania, ktorá spočívala v súbežne prebiehajúcim konaní vedenom pod sp. zn. 4C/204/1996*“, a preto rešpektovali, že napadnuté konanie bolo od 2. marca 2000 do 22. júna 2002 (dva roky a tri mesiace) fakticky prerušené, pretože úzko súvisí s neukončeným uvedeným sporovým konaním, a od 26. mája 2003 do 9. decembra 2008 (päť rokov a sedem mesiacov) bolo napadnuté konanie aj právoplatným uznesením č. k. 9 C 171/96-160 prerušené. Podľa konštantnej judikatúry pritom ústavný súd nečinnosť súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu, tak ako to je v prípade prerušenia konania, neposudzuje v zásade ako zbytočné prietahy v súdnom konaní (napr. II. ÚS 3/00, I. ÚS 78/02, III. ÚS 42/02). Na strane okresného súdu teda minimálne 10 rokov existovala tolerovateľná prekážka jeho postupu, ktorá spočívala jednak v prerušenom konaní (počas ktorého okresný súd pravidelne sledoval stav súvisiaceho konania sp. zn. 4 C 204/96) a tiež v tom, že okresný súd z dôvodu využitia právnych prostriedkov nápravy účastníkmi konania nemal k dispozícii predmetný spis.

27. Ústavný súd konštatuje, že v doterajšom priebehu sa nevyskytlo v postupe okresného súdu významnejšie obdobie úplnej nečinnosti, no v súvislosti s uvedeným však ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna (nesústredená) činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09). Okresný súd síce využil aj prostriedky nápravy (poriadkové pokuty) za obštrukčné postupy a urážlivé podania sťažovateľov, avšak nebol už celkom

dôsledný pri nečinnosti a nekorektnom postupe ustanovených znalcov, pričom všeobecný súd vzhľadom na jeho povinnosť organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil ten stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie, zodpovedá za adekvátne a účelné využitie procesných prostriedkov, ktoré mu na tento účel zákon zveruje (vrátane poriadkových opatrení v zmysle § 53 OSP v tom čase účinného, pozn.), aj vo vzťahu k súdnemu znalcovi. Všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu znalca (III. ÚS 111/01, IV. ÚS 101/03). Ako už bolo konštatované, ústavný súd v súvislosti s činnosťou ustanovených znalcov, ktorí nedodrжали ustanovené lehoty na vypracovanie a predloženie znaleckých posudkov, nepostupoval dostatočne dôsledne, keď nevyužil poriadkové opatrenia v zmysle v tom čase účinného § 53 a nasl. OSP.

28. Uvedená neefektívna činnosť okresného súdu by sama osebe nemusela nadobudnúť charakter zbytočných priťahov, avšak v kontexte neobvykle dlhého trvania napadnutého konania už nie je ospravedliteľná, pretože nie vždy sa vykonávali vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa účastníci konania, a teda aj sťažovatelia v predmetnej veci nachádzali, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Obranu predsedníčky súdu uvedenú vo vyjadrení k sťažnosti, podľa ktorej k predĺženiu napadnutého konania došlo aj vzhľadom na „niekoľkoročnú nadmernú zaťaženosť súdu“, nemohol ústavný súd akceptovať. Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré objektívne nedokázal riešiť podľa štandardnej judikatúry ústavného súdu, nemôže byť pripočítaná na ťarchu účastníka konania, pretože nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

29. Vzhľadom na uvedené ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

30. Napriek tomu, že ústavný súd konštatoval, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu označených práv sťažovateľov, okresnému súdu neprikázal konať bez zbytočných prietáhov, pretože tak už urobil vo svojom náleze pod sp. zn. II. ÚS 78/06 z 24. mája 2006 a navyše vo veci bol 5. mája 2016 vyhlásený rozsudok č. k. 9 C 171/96-974. V dôsledku uvedeného ústavný súd nevyhovел návrhu sťažovateľov uplatnenom podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

31. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

32. Sťažovatelia požadovali priznať finančné zadosťučinenie každému po 10 000 € najmä vzhľadom nato, že doba konania je „*neprimerane dlhá*“, a ďalej poukazovali aj na „*citlivosť a nie príliš veľkú náročnosť tohto konania*“.

33. Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k záveru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľov. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať im aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľov považuje za primerané v sume každému po 1 000 €. Ústavný súd pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia zohľadnil všetky okolnosti danej veci, najmä podiel sťažovateľov na spomalení priebehu napadnutého konania, ktorý bol značný, a na druhej strane skutočnosť, že okresný súd v merite veci 5. mája 2016 rozhodol, a taktiež že ústavný súd už vo svojom náleze pod sp. zn. II. ÚS 78/06 z 24. mája 2006 vyslovil porušenie označených práv a sťažovateľom priznal aj finančné zadosťučinenie každému v sume 30 000 Sk (995,80 €, pozn.)

34. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil,

je povinný ho vyplatiť sťažovateľom do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 a 3.

35. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku ich právneho zastúpenia v konaní o ich sťažnosti Advokátskou kanceláriou Ivan Syrový, s. r. o., Kadnárova 83, Bratislava. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

36. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal pri prvých dvoch úkonoch právnej služby z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839 €, a pri treťom úkone právnej služby z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2016, ktorá bola 884 eur.

37. Úhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie, prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti a stanovisko k vyjadreniu okresného súdu) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), pričom výšku základnej sadzby tarifnej odmeny bolo potrebné v súlade s § 13 ods. 2 vyhlášky znížiť u oboch sťažovateľov o 50 %, lebo ide o spoločné úkony pri zastupovaní „dvoch alebo viacerých osôb“. Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2015 a za jeden úkon právnej služby vykonanej v roku 2017 predstavuje spolu s režijným paušálom (2 x 8,39 € a 1 x 8,84 €) u jedného sťažovateľa sumu 239,13 € a trovy právneho zastúpenia dvoch sťažovateľov boli priznané v sume 478,26 €. Keďže advokátska kancelária je platcom dane z pridanej hodnoty [ďalej len „DPH“ (na základe predloženej fotokópie osvedčenia o registrácii pre DPH)], uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy

právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 573,92 €.

38. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet Advokátskej kancelárie Ivan Syrový, s.r.o., Kadnárova 83, Bratislava, v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

39. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. marca 2017